

Sygn. akt VIII W 585/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: Marta Kobus

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2015 roku sprawy

R. D. c. M. i L. z domu Puszko

Urodzonej w dniu (...) w miejscowości W.

obwinionej o to, że:

W dniu 1 października 2014 roku w N. na ul. (...) nie zachowała zwykłych środków ostrożności przy trzymaniu psa, który wbiegł na drogę publiczną przed nadjeżdżającą rowerzystę powodując jego upadek

to jest o wykroczenie z art. 77 kw w zb. z art. 86 § 1 kw

1. Obwinioną R. D. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na mocy art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia obwinionej kary.
2. Odstępuje od obciążania obwinionej kosztami sądowymi, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa

VIII W 585/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

R. D. zamieszkuje w N. w jednym z bloków na osiedlu przy ulicy (...). Od września 2014 roku R. D. zaczęła się opiekować bezdomnym psem o rudej sierści. Pies ten został potrącony przez samochód i miał zranioną przednią lewą łapę i pysk. R. D. pielęgnowała tego psa zamykając go w swojej piwnicy, karmiła go i wyprowadzała na spacer.

Również na osiedlu przy ulicy (...) zamieszkuje B. K. z mężem i synem A. J.. W dniu 1 października 2014 roku A. J. jechał rowerem do szkoły i gdy przejeżdżał drogą prowadzącą przez osiedle przy ulicy (...) podbiegły do niego dwa psy, z których jeden miał rudą sierść, a drugi był mniejszy i sierść miał w biało brązowe łaty. Psy te biegły za jadącym rowerem i czekały aż w końcu (...) pies wbiegł pod przednie koło roweru, A. J. zaczął wówczas hamować, nie utrzymał równowagi i przewrócił się i wówczas mniejszy pies ugryzł go w łydkę, następnie te psy oddaliły się. A. J. zmuszony był wrócić do domu, gdzie akurat była jego mama, która obejrzała obrażenia nogi powstałe w wyniku ugryzienia jej syna przez psa i postanowiła udać się z synem do przychodni lekarskiej w S..

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o zeznania świadków: A. J., B. K., częściowo w oparciu o wyjaśnienia obwinionej R. D..

Obwiniona R. D. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że psy, które zostały jej pokazane na zdjęciu są jej znane, dwoma psami opiekuje się dokarmiając je, a nawet zaszczepiła je przeciwko wściekliznie, jeden z tych psów- suczka (...) gdy jest ciepło to leży pod blokiem, natomiast pies (...), którym ona opiekuje się od miesiąca

września ponieważ pies ten został potrącony przez samochód i miał zmiądzoną łapę oraz posiadał obrażenia pyska. Obwiniona wyjaśniała dalej, że sama leczyła tego psa i od tej pory zaczął on przychodzić pod jej blok i ona na noc zamykała go w swojej piwnicy, żeby nikogo nie ugryzł i nie został potrącony. Obwiniona przyznała, że zauważyła jak pies zrywa się i biegnie za przejeżdżającymi samochodami, nie widziała ona natomiast, aby biegł za rowerzystami, jej zdaniem, ten (...) pies, którym się ona opiekuje nie mógł biec za rowerzystą i spowodować jego przewrócenia. Obwiniona wyjaśniała dalej, że (...) psa wypuszcza z piwnicy idąc z nim na spacer i nie puszcza go, żeby biegł luzem po osiedlu. Obwiniona dodała, że (...) pies po potrąceniu go, na początku października nie dał rady biegać, ponieważ miał zranioną przednią lewą łapę. Obwiniona twierdziła, że starała się umieścić tego psa w jakimś schronisku, zwracała się z tym do Wójta N., ale bezskutecznie.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu całokształt materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie przesądza o winie obwinionej. Z wyjaśnień obwinionej oraz zeznań świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie bezspornie wynika, że obwiniona R. D. (...) psem opiekuje się od czasu kiedy został on potrącony przez samochód czyli od września 2014 roku. Obwiniona twierdziła, że pielęgnowała tego psa, zamykała go w piwnicy, karmiła go, a nawet zaszczepiła przeciwko wściekliznie.

W orzecznictwie SN utrwalony został pogląd zgodnie, z którym przyjmuje się, że odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia z art. 77 kw ponosi osoba, która trzyma zwierzę, przy czym nie musi to być koniecznie właściciel czy hodowca zwierzęcia, ale może to być każdy kto jest z jakiegokolwiek tytułu zobowiązany do nadzoru, opieki nad zwierzęciem, w tym osoba prywatna bezpłatnie sprawująca w tym momencie opiekę na zwierzęciem.

W świetle powyższych uwag w ocenie Sądu, obwiniona przez leczenie i karmienie psa potrąconego przez samochód, a także udzielenie mu schronienia przyjęła na siebie zobowiązanie do nadzoru nad tym psem i od tego momentu należy traktować obwinioną jako osobę sprawującą opiekę nad (...) psem.

Dla zaistnienia wykroczenia z art. 77 kw istotne jest by sprawca swoim postępowaniem nie zachował zwykłych lub nakazanych środków ostrożności, a wykroczenie to można popełnić zarówno umyślnie jak i nieumyślnie. Zwykle środki ostrożności to przyjęte zwyczajowo, naturalne dla trzymania danego gatunku zwierzęcia, dodatkowo uzależnionych od jego cech osobniczych i ewentualnego potencjalnego zagrożenia. W przypadku nakazanych środków, chodzi o sposoby ostrożnego postępowania, które dla zwierząt zostały określone w obowiązujących przepisach prawa. Zachowanie nakazanych środków ostrożności dotyczy przypadku trzymania psa rasy uznawanej za agresywną. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 kwietnia 2003 roku w sprawie wykazu ras psów uznawanych za agresywne zawiera wykaz ras psów uznanych za agresywne. Pies trzymany przez obwinioną do żadnej z wymienionych ras psów agresywnych nie należy. Tak więc w niniejszej sytuacji obwiniona obowiązana była przy trzymaniu (...) psa zachować zwykle środki ostrożności czyli uniemożliwienie temu psu chodzenia luzem po osiedlu.

Okoliczność, że (...) pies w dniu 1 października 2014 roku biegł za rowerem kierowanym przez A. J. znajduje potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego A. J.. Pokrzywdzony A. J. zeznał, że pies ten biegnąc za nim, wbiegł pod jego rower, na skutek czego nie był on w stanie utrzymać równowagi i przewrócił się razem z rowerem, wówczas to pobiegł inny pies i ugryzł go w nogę. Pokrzywdzony podczas rozprawy po okazaniu mu zdjęć z karty 13 akt sprawy bez wahania wskazał, że pies, który biegł za jego rowerem to pies uwidoczniiony na zdjęciu w prawym dolnym rogu. Zdaniem Sądu nie ma wątpliwości, że jest to pies, którym opiekowała się obwiniona. Również świadek C. S. po okazaniu zdjęcia z karty 13 akt sprawy wskazała, że psem poturbowanym w wyniku potrącenia jest pies uwidoczniiony w prawym dolnym rogu zdjęcia. Fakt, że A. J. został ugryziony przez psa znajduje potwierdzenie w relacji B. K., która gdy jej syn A. J. wrócił do domu bezpośrednio po zdarzeniu, obejrzała obrażenia doznane przez syna i postanowiła zasięgnąć porady lekarza.

Treść zeznań powyższych świadków zdaniem Sądu w całości zasługuje na wiarę. Świadkowie ci złożyli konsekwentne zeznania, które uzupełniają się z treścią pozostałego materiału dowodowego zebranego w sprawie tworząc spójną całość.

Świadek G. S. jest prezesem Stowarzyszenia Miłośników (...) w S. i jak twierdziła jest bardzo dobrze zorientowana w sprawie dotyczącej (...) psa. Świadek potwierdziła w swoich zeznaniach wyjaśnienia obwinionej w tej części w której twierdziła ona, że zwracała się do Stowarzyszenia Miłośników (...) w S. oraz do Gminy N. o podjęcie działań związanych z umieszczeniem w schronisku bezdomnego psa, który pojawił się na jej osiedlu.

Z relacji świadka G. S. wynika, że obwiniona we wrześniu 2014 roku, zwracała się do niej z prośbą o pomoc w związku z psem, który przebywa na jej osiedlu. Świadek twierdziła, że poinformowała obwinioną aby w takiej sytuacji zwróciła się do wójta gminy albowiem to obowiązkiem gminy jest odławianie bezpańskich psów. Z relacji świadka wynika, że ona również podjęła działania mające na celu uzyskanie informacji czy gmina N. ma zawartą umowę z podmiotem posiadającym schronisko na danym terenie, po uzyskaniu odpowiedzi negatywnej, zadeklarowała obwinionej, że jej stowarzyszenie może zabezpieczyć bezdomne psy i szukać dla nich domu i obiecała obwinionej, że będzie poszukiwała domu dla zgłoszonych przez nią psów, uprzedzając jednocześnie, że może to jednak trwać dosyć długo, nawet do pół roku.

Zdaniem Sądu nie podstaw aby kwestionować treść zeznań świadka G. S..

W świetle więc zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zdaniem Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 kw, a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi w ustawie, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionej.

Zgodnie z art. 39 § 1 kw w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie – można biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy odstąpić od wymierzenia kary. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaistniał tzw. wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie. Nie ulega bowiem wątpliwości, że obwiniona bezpośrednio po pojawieniu się bezdomnych psów na osiedlu, na którym mieszka, podjęła szereg działań zmierzających do umieszczenia tych zwierząt w schronisku. Jednak jak wynika z relacji świadka G. S. system związany z odławianiem psów w gminie N. nie spełnia swojej roli, więc obwiniona, w ocenie Sądu, nie może ponosić ujemnych konsekwencji tego stanu rzeczy.

Sąd przy wymiarze kary obwinionej miał także na uwadze okoliczności łagodzące określone w art. 33 § 3 kw, a mianowicie fakt dotychczasowej niekaralności obwinionej nawet za wykroczenie co świadczy w ocenie Sądu o prowadzeniu przez obwinioną nienagannego trybu życia przed popełnieniem niniejszego wykroczenia. Zdaniem Sądu powyższa okoliczność daje podstawę do uznania, że wymierzenie kary przewidzianej w sankcji naruszonego przepisu, nawet w jej dolnych granicach nie jest celowe albowiem obwiniona i tak będzie przestrzegała porządku prawnego. Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd zastosował wobec obwinionej instytucję odstąpienia od wymierzenia kary.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów sądowych.